

være overladt til Regjeringen at træffe. Det vil saaledes findes i Motiverne, at Bestyrelserne af saadanne Indretninger skulle være forpligtede til ikke at give Laan paa Varerne; at de skulle være forpligtede til at sørge for, at Varerne ikke ere beheftede ved Underpant eller ved almindelig Pantfætning. Det forekommer mig nu, at den Slags Indretninger, forsaavidt de maatte være hensigtsmæssige, henhøre under selve Lovgivningsmagten og ikke bør lægges over til Administrationen. Det hedder i § 1, at enten det er et Interessentskab eller Enkeltmand, skal dette Privilegium gives. Jeg skal ikke her gaae ind paa Spørgsmaalet om Enkeltmand, men det synes, at man derved har villet antyde, at man ikke har villet udelukke Concurrancen. Det er imidlertid en egen Sag, naar der ved en saadan Indretning er Tale om Enkeltmand. Jeg skal ikke gaae videre ind paa Spørgsmaalet om, hvorledes Forholdet skulde være, hvis Enkeltmand havde oprettet et saadant Pakhuus og maaskee nogle Aar efter pludseligt døde, hvilke Bestemmelser man da vilde træffe med Hensyn til den Risiko, de, der havde Varer oplagte, muligens løb; men noget Andet er det, at det siges at være nødvendigt, at det er Regjeringen, der giver disse Privilegier, fordi de forskjellige Forhold maane undersøges; navnlig siges der, at det er af Vigtighed, at man faaer solide Folk til at staae i Spidsen for slige Indretninger. Regjeringen anseer det imidlertid alligevel for tilstrækkeligt, at den kun har Indseende med disse Institutioner ved deres Oprettelse, hvilket udtrykkeligt siges, men iøvrigt ikke. Jeg skal tillade mig at spørge, hvilken Sikkerhed der ligger i, at en enkelt Mand, i det Dieblis, han faaer en saadan Bevilling, er meget velstaaende, ja endogaa riig? Vi vide jo Alle, at Enhver, navnlig en Kjøbmand, er underkastet Conjunctionerne, og saaledes kan den Sikkerhed, som er tilstede ved Oprettelsen, forsvinde, og hvad nytter det saa, hvis man vil gaae ud fra, at det er nødvendigt, at den, der staaer i Spidsen for en saadan Indretning, er solid, at han har været det ved Oplagets Oprettelse? Hvis man vil have en saadan Sikkerhed, maa den være af mere almindelig Natur. Det er jo f. Ex. bekjendt, at de hævrende private Assuranceselskaber deponere,

til Sikkerhed for dem, hvis Eiendom de forsikre, et bestemt Beløb i Obligationer, hvorved den, der har Forbring paa at faae en Stabe godtgjort, kan have Sikkerhed for at faae sine Penge. Hvorvidt Sligt er hensigtsmæssigt, hvorvidt Lovgivningen skal gribe ind, og hvorvidt der skal gjøres Forbring paa en saadan Garanti, er et andet Spørgsmaal; men vil man have den, skjønner jeg ikke rettere, end at det maa beroe paa almindelige Bestemmelser og ikke paa Erklæringer, som indhentes af Ministeriet, om en Enkeltmand eller et Interessentskab skal have Ret til at oprette et saadant Institut.

Det andet Princip, der, saavidt jeg skjønner, er opstillet i dette Udkast, og tillige har haft en meget betydelig Indflydelse paa Bestemmelserne, findes omtalt i Tillæg A. Sp. 1987, i Slutningen af Bemærkningerne til § 2, hvor det siges, at Hensigten har været, „at Institutionen faaer Præget af at være begrundet i Hensynet til at lette Handelsomsætningen og paa den Maade Creditforholdene mere i det Store, og at forhindre, at Omsætningslagere opfattes og benyttes som væsentlig sigtende til at aabne Udgang til at reise smaa Laan paa smaa Varepartier.“ Man vil altsaa søge at fremme Handel og Speculation i det Store og saameget som muligt sikke sig imod Speculation og Laan paa smaa Partier. Uden her at gaae ind paa, hvorvidt det er hensigtsmæssigt, saaledes at give Begunstigelser til de større Handlende og ikke til de smaa, skal jeg blot gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til, hvorvidt det er lykkes at opnaae dette ved Udkastet. Det vil da sees, at i § 1 er det udtrykkelig fastsat, at kun større Partier skulle kunne optages i disse Pakhuse eller Oplag. Det er nu et meget ubestemt Udtryk, hvad der skal forstaaes ved „større Partier“, og da her ikke er nævnt noget om Værdien, vil det stille sig ganske forunderligt, hvis man vilde blive staaende f. Ex. ved Tallet 100 og derefter sige, at større Partier var f. Ex. 100 Sættende Leeder Sønder Silb eller 100 Dunker Anchovis, 100 Fade Sukker eller 100 Sække Kaffe. Det er klart, at der er saa betydelig Forskel paa disse Værdier, at det er vanstelig at sige, om man ikke snarere burde tage Hensyn til Værd-